

били тогава най-добритѣ въ свѣта. За жалость, Александъръ, нареченъ Велики за победитѣ и плановѣтъ си, умрѣлъ много младъ. Неговитѣ полководци се скарали помежду си, раздѣлили голѣмата му държава и всѣки взелъ да управлява отдѣлно и самоволно своята часть.

Бунтоветѣ на гърцитѣ

Атинянитѣ, като се научили за смъртъта на Александра Велики, пакъ се подигнали да се освободятъ отъ македонцитѣ, но новиятъ македонски управникъ Антипататъръ пратилъ войска, която победила атинянитѣ и ги принудила да приематъ македонски войски въ крепостъта си. Сжщото станало и съ всички разбунтувани гръцки градове.

Македонцитѣ били добри хора. Тѣ дали на всички гръцки градове свободно общинско управление, позволили на ученитѣ, художниците, пѣвцитѣ и артиститѣ пакъ да работятъ, но забранили партиитѣ и боеветѣ между тѣхъ. А наученитѣ на партизанство гърци не искали да живѣятъ безъ него, сиречь да се не каратъ и не биятъ по избори, и когато поискатъ да пждятъ кметоветѣ си, щомъ не сж отъ тѣхната партия. Голѣми препирни ставали между партиитѣ за следнитѣ нѣща:

1) Кои да държатъ градската власть въ ржцетѣ си, та да могатъ да раздаватъ общественитѣ земи на своитѣ приятели?

2) Какво да се направи съ длъжниците?

Имало много граждани, които владѣяли голѣми дѣлове земи. Тѣ не ги обработвали съ челядъта си, а съ роби, които страшно измжчвали. Други пъкъ, като не можали да си купятъ роби, откупували работници